00247

Hierdoor zal ook het gedrag van curatoren een verandering ondergaan. Zij kunnen als voorheen kiezen op grond van art. 37 Fw en de *Nebula* nuancering om niet te presteren. Maar daar waar eerder sprake zou zijn geweest een niet verifieerbare schuld als vorderingen ontstonden na faillietverklaring, kan er nu wel sprake zijn van verifieerbare (en, behoudens voorrang, concurrente) schulden. Curatoren zullen bijvoorbeeld rekening moeten houden met het feit dat uit opzegging voortvloeiende vorderingen verifieerbare vorderingen kunnen opleveren. Toch zal opzegging mogelijk nodig zijn om te voorkomen dat (1) verifieerbare schulden, uit bijvoorbeeld duurovereenkomsten, verder oplopen en (2) nakoming van vorderingen ontstaan na faillissement wordt afgedwongen, door bijvoorbeeld zekerheidsrechten of *de facto* door een oplopende boete gekoppeld aan niet-nakoming door de curator. Hoewel de curator - wil hij een boedelschuld voorkomen - bedacht moet zijn op de aan de opzeggingsbevoegdheid gekoppelde voorwaarden, hoeft hij minder te vrezen voor de overige aan opzegging gekoppelde verbintenissen die in het verleden een boedelschuld zouden hebben opgeleverd. Kortom het speelveld is wat veranderd. Het toedoencriterium is ten onder en de verifieerbare vordering is in opmars. Helaas zal er ongetwijfeld ook een aantal boedels ten onder gaan aan juridische procedures over de uitleg van de criteria voor beide begrippen.

RECHTSVRAGENRUBRIEK

WPNR 8 feb 2014 / 7005

1.
Splitsing erfpacht

Een lopend voortdurend erfpachtrecht wordt (horizontaal) gesplitst in 2 appartementsrechten: het ene appartementsrecht betreft een bedrijfsruimte op de begane grond. Het andere appartementsrecht is een cluster van drie sociale woningen op de verdiepingen. In de splitsingsakte wordt het appartementsrecht op de begane grond 'geconverteerd', zoals dat in de akte wordt genoemd. Op dit appartementsrecht worden andere Algemene Bepalingen van toepassing verklaard. Verder krijgt dit geconverteerde appartementsrecht een andere looptijd (in die zin dat er langere tijdvakken worden overeengekomen met een andere aanvangsdatum), een andere bestemming en een andere canon. Op het andere appartementsrecht blijven dezelfde voorwaarden van toepassing als voorheen. Mijns inziens is deze constructie niet mogelijk binnen één erfpachtrecht.

J.C. te A.

1. Uit de vraagstelling begrijp ik dat het om een erfpachtrecht handelt dat na vestiging is gesplitst in twee appartementsrechten. De vraag is of 'conversie' van één van de twee appartementsrechten mogelijk is. Deze 'conversie' houdt in – naar ik uit de summiere weergave van de feiten van de casus begrijp – dat voor dit appartementsrecht andere erfpachtvoorwaarden, een andere looptijd, een andere bestemming en een andere canon gelden dan voor het andere appartementsrecht.

2. Ik neem even aan dat de 'conversie' geschiedt met medewerking dan wel toestemming van alle betrokkenen. Het gaat dan om een wijziging die ter gelegenheid van de splitsing in appartementsrechten wordt doorgevoerd. Op het ene appartementsrecht zijn voortaan de algemene bepalingen voor sociale woningen van toepassing, op het andere de normale algemene bepalingen. In feite gaat het om gedifferentieerde erfpachtregimes, afhankelijk van de bestemming van de in erfpacht uitgegeven onroerende zaak.

3. Dat de regeling van een in appartementsrechten gesplitst erfpachtrecht gedifferentieerd op de ontstane appartementsrechten van toepassing kan zijn, heeft de Hoge Raad mijns'inziens aanvaard in zijn arrest van 6 november 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2767, NJ 1999, 131. Daarin prevaleerde volgens de Hoge Raad de uit de erfpachtvoorwaarden voortvloeiende, van de lastenverdeling in de appartementensplitsing afwijkende canonvaststelling (bij verschillende bestemmingen van de onroerende zaak), boven de lastenverdelingsregeling in de appartementensplitsing. Een dergelijke differentiatie kan echter niet in alle opzichten worden aanvaard. Zo is een gedifferentieerde duur binnen één in appartementsrechten gesplitst erfpachtrecht moeilijk voorstelbaar. Eindiging van een deel van de in appartementsrechten gesplitste erfpacht wegens tijdverloop zal op grond van art. 5:143 lid 1 letter a BW opheffing van de splitsing met zich brengen.

4. De vraag kan gesteld worden of sprake is van één of meerdere erfpachtrechten als een dergelijk gedifferentieerd regime in het leven wordt geroepen. De beantwoording van deze vraag is relevant indien men mocht menen dat het niet mogelijk zou zijn om twee of meer beperkte rechten, al dan niet gecombineerd met eigendom of andere beperkte rechten, in de splitsing te betrekken.

5. Kunnen twee erfpachtrechten in één splitsing worden betrokken? De wettelijke regeling van appartementsrechten lijkt op het eerste gezicht uit te gaan van één erfpachtrecht dat in appartementsrechten wordt gesplitst (art. 5:106 lid 1 BW). Twee of

76536

00247

meer erfpachtrechten in een appartementensplitsing betrekken kan bijvoorbeeld problematisch worden als het ene appartementsrecht eerder eindigt dan het andere. Het object van de appartementensplitsing, de twee erfpachtrechten, lopen dan niet meer synchroon.

6. Deze vraag moet echter bevestigend beantwoord worden. Art. 5:143 lid 1 letter a BW bepaalt dat de splitsing van rechtswege wordt opgeheven bij het eindigen van een in de splitsing betrokken recht van erfpacht of opstal 'wanneer naast dit recht geen andere registergoederen in de splitsing betrokken zijn en de beëindiging niet gepaard gaat met de vestiging van een nieuw recht van erfpacht of opstal van de appartementseigenaars op dezelfde onroerende zaak;'. Hieruit volgt dat naast het eindigen van een recht van erfpacht nog andere 'registergoederen' in de splitsing kunnen zijn betrokken. Dat kan gewoon eigendom zijn, maar ook een ander erfpachtrecht. Vgl. ook art. 5:144 lid 1 letter e BW ('wanneer een recht van erfpacht of opstal *dat naast een of meer andere registergoederen in de splitsing betrokken is*, eindigt;' Cursief van mij, LCAV).

7. Nu door de Hoge Raad wordt aangenomen dat verschillende erfpachtregimes binnen één in appartementsrechten gesplitst erfpachtrecht mogelijk zijn (en prevaleren boven de appartementensplitsing) en op grond van de wet moet worden aangenomen dat het ook mogelijk is om twee of meer erfpachtrechten of andere registergoederen in de splitsing te betrekken, zie ik niet in waarom de constructie zoals de vraagsteller presenteert in beginsel niet mogelijk zou zijn. Echter, eindiging van een deel van de in appartementsrechten gesplitste erfpacht wegens tijdverloop zal op grond van art. 5:143 lid 1 letter a BW opheffing van de splitsing met zich brengen.

LCAV

De Stichting tot Bevordering der Notariële Wetenschap

Rubriek onder verantwoordelijkheid van de Stichting

www.notarielestichting.nl

De voorhuwelijkse alimentatieovereenkomst: een nog steeds onvoltooide vertelling

1. Inleiding

In WPNR 2010/6867 heb ik aandacht gevraagd voor de mogelijkheden tot het bij voorhuwelijkse voorwaarden[1] afstand doen van het recht op alimentatie, dit mede naar aanleiding van Rechtbank Zwolle-Lelystad 20 juli 2005.[2] De ontwikkelingen ten aanzien van alimentatie staan echter niet stil. Zo is sindsdien door kamerlid Bontes (PVV) Initiatief wetsvoorstel 33.311 ingediend tot verkorting van de alimentatieduur en hebben de kamerleden Van der Steur (VVD), Recourt (PvdA) en Berndsen (D66) een eigen initiatiefnota ingediend (33.312) tot wijziging van het systeem van alimentatie. In het voorstel van Bontes mis ik elke verwijzing naar het recht van echtgenoten onderling voor het huwelijk tot een afwijkende regeling te komen. In de initiatiefnota van Van der Steur, Recourt en Berndsen, zou men kunnen lezen dat zij voorstander zijn van volledige vrijheid voor echtgenoten ten aanzien van de alimentatieplicht.[3] Het valt dus niet uit te sluiten dat op afzienbare termijn de mogelijkheid tot het bij voorbaat afstand doen van alimentatie wordt gecreëerd. De vraag die ik thans aan de orde wil stellen is of dit niet al weer (nagenoeg) achterhaald is. Ik meen uit de literatuur en de jurisprudentie te moeten concluderen dat de voorhuwelijkse afstand van alimentatie onder omstandigheden al geaccepteerd wordt en tevens het recht een systeem heeft dat ongewenste uitwassen van het doen van afstand van alimentatie voorkomt. Voordat ik vorenstaande verder uitwerk, is het van belang in te gaan op de vraag wat de grondslag is voor alimentatie.

2. De grondslag voor alimentatie

De grondslag voor de alimentatieplicht wordt doorgaans gezocht in de lotsverbondenheid die voortvloeit uit het huwelijk die blijft bestaan ook al wordt het huwelijk ontbonden.[4] Aan dit uitgangspunt wordt in de rechtspraak tot de dag van vandaag vastgehouden[5] ongeacht de feitelijke inrichting van het huwelijk door de echtgenoten.[6]

---

1. Hoewel ik hierna steeds zal spreken over huwelijk en huwelijkse voorwaarden, dienen hieronder ook verstaan te worden geregistreerd partnerschap en partnerschapsvoorwaarden.
2. Rechtbank Zwolle-Lelystad 20 juli 2005, *RFR* 2006/46, besproken door F. Schonewille, *De voorhuwelijkse alimentatieovereenkomst revisited. Of: het belang van het opnemen van een considerans in huwelijkse voorwaarden*, *WPNR* 2007/6699.
3. *Kamerstukken II* 2011-2012, 33.311, nr. 2, p. 2. Zie ook F.W.J.M. Schols, *(Ex-)partners en postmortale solidariteit: Een korte beschouwing over het 'erfrechtelijke alimentatierecht' en de postmortale solidariteit voor samenlevers*, *WPNR* 2013/6972.
4. HR 2 april 1982, *NJ* 1982/374 m.nt Luijten.
5. Zie voor een recente uitspraak in deze zin Hof Arnhem-Leeuwarden, 21 maart 2013, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ8291.
6. Zie HR 9 februari 2001, *NJ* 2001/216 m.nt. Wortman. Wel is de inrichting van het huwelijk van belang voor de beantwoording van de vraag naar de omvang van behoefte en draagkracht.

76536

00247

de auteurs bij een volgende druk (nog) nadrukkelijker de diepgang zoeken en een gidsfunctie gaan vervullen.

De snelheid waarmee fiscale ontwikkelingen zich met betrekking tot vastgoed voordoen, maakt dat het boek op een aantal punten helaas al weer aanpassing behoeft. Denk daarbij aan de afschaffing van de integratielevering in de omzetbelasting per 1 januari 2014[13], aan de nieuwe overdrachtsbelastingregels voor vastgoedlichamen per diezelfde datum[14] en aan het arrest waarin de Hoge Raad heeft geoordeeld dat de bedrijfsopvolgingsfaciliteit (BOF) in de Successiewet niet in strijd is met het discriminatieverbod.[15] Het is echter inherent aan een boek over fiscale aspecten van vastgoed dat het op sommige punten snel achterhaald zal blijken te zijn. Het boek is ook niet bedoeld als realtime fiscale vastgoed encyclopedie, maar als handboek voor degenen die met deze materie te maken krijgen. Alexander Ververgaert, directeur BNP Paribas Real Estate, prijst het boek ook op deze wijze aan op de achterzijde:

> "Dit boek is een absolute must voor iedereen die in de dagelijkse praktijk actief bezig is met vastgoed."

Dat geldt naar mijn idee voor lezers die een goede eerste opstap in het complexe veld van vastgoedfiscaliteit nodig hebben of een algemeen naslagwerk op hoofdlijnen. Voor de vastgoedfiscalist en de (ervaren) vastgoednotaris lijkt het boek echter te algemeen van karakter.

*Prof. dr. G.J. van Norden**

13. Wet van 18 december 2013 tot wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten (Belastingplan 2014), *Stb.* 2013, 565.
14. Wet van 18 december 2013 tot wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten (Overige fiscale maatregelen 2014), *Stb.* 2013, 566.
15. HR 22 november 2013, nr. 13/01622, *BNB* 2014/30.

* Belastingadviseur te Amstelveen, verbonden aan het Fiscaal Instituut van de Universiteit van Tilburg en vaste medewerker van het WPNR.
([redacted](10)(2e)[redacted]@kpmg.nl)

RECHTSVRAGENRUBRIEK

WPNR 29 Maart 2014 /7012

Reactie op "Splitsing erfpacht" van prof. mr. L.C.A. Verstappen in WPNR (2014) 7005

1. In WPNR (2014) 7005 wordt de vraag gesteld of 'conversie' van één appartementsrecht mogelijk is, in een situatie waarbij een lopend voortdurend erfpachtrecht (horizontaal) wordt gesplitst in twee appartementsrechten: het ene appartementsrecht betreft een bedrijfsruimte op de begane grond en het andere appartementsrecht betreft een cluster van drie sociale woningen op de verdiepingen. In de splitsingsakte wordt het appartementsrecht op de begane grond 'geconverteerd'. Op dit appartementsrecht worden – naar wij begrijpen via het instrument van wijziging splitsing (als bedoeld in 5:139 BW) – andere algemene bepalingen van toepassing verklaard. Daarnaast worden voor het geconverteerde appartementsrecht een andere looptijd – van de erfpacht –, een andere bestemming en een andere canon van toepassing verklaard, terwijl voor het andere appartementsrecht de erfpachtvoorwaarden ongewijzigd blijven. De vragensteller meent dat deze constructie binnen één erfpachtrecht niet mogelijk is. Verstappen meent daarentegen van wel.

2. De rechtsvraag beschrijft een praktijk voorkomend in Amsterdam alwaar de gemeente Amsterdam juist in voormalige Woco (woningbouwcorporaties) complexen zich pragmatisch jegens de erfpachter opstelt en op "appartementsrechtniveau" contractueel differentiatie aanbrengt in de verplichtingen uit de erfpacht. Één en ander kan zover gaan als in bovenstaande vraag geschetst inclusief de notariële vastlegging daarvan. De beantwoording van Verstappen is, geheel in overeenstemming met de rubriek beknopt, maar behoeft in het licht van de gesignaleerde praktijk enige aanvulling.

3. Allereerst nuanceren wij de uitkomst van het arrest van 6 november 1998[1]. In het betreffende arrest was in de akte vestiging erfpacht al voorzien dat de te realiseren bebouwing verschillende bestemmingen zou hebben en was tevens voorzien in een gedifferentieerde canon. De Hoge Raad erkent dat bij uitleg van een (onduidelijk) splitsingsreglement

1. ECLI:NL:HR:1998:ZC2767, *NJ* 1999, 131.

76536

00247

eventuele samenhang met een erfpachtrecht mag worden betrokken en wel specifiek voor zover het betreft de verschuldigde canon. Nergens echter is uit het arrest op te maken dat de Hoge Raad hier in het algemeen meerdere 'erfpachtregimes' toestaat laat staan dat iets wordt gezegd over de mogelijkheid om in een splitsingsreglement aan een specifieke appartementsgerechtigde "erfpacht" voorwaarden op te leggen zónder dat de onderliggende erfpacht hierin voorziet[2].

4. Vervolgens maakt Verstappen een onverwacht uitstapje door de vraag aan de orde te stellen of het mogelijk is om twee erfpachten in één appartementsrechtensplitsing te betrekken. Dat dit laatste mogelijk is, is al beantwoord, onder meer door Van Velten in WPNR 2008(6762). Deze vraag staat echter helemaal los van de rechtsvraag, die immers uitgaat van één gesplitst erfpachtrecht. Naar aard van de splitsing kan er geen sprake zijn van twee rechten: er is immers een enkel recht dat is 'gefragmenteerd'.

5. Terug naar de splitsing. Een splitsingsreglement organiseert de onderlinge verhoudingen tussen de gerechtigden tot de gemeenschap (de leden) op een wijze conform titel 5.9 BW. De introductie door middel van een wijziging van het splitsingsreglement van een bepaalde lastenverdeling, maar ook een andere bestemming en een andere looptijd van het onderliggende gebruiksrecht (de erfpacht) uitsluitend voor een bepaald (privé)gedeelte hebben in eerste instantie werking tussen deze leden. Via de goederenrechtelijke werking van de splitsingsakte kunnen ook derden gebonden zijn aan het splitsingsreglement. Te denken valt aan rechtsopvolgers of houders van beperkte rechten. Het is niet goed denkbaar dat een wijziging van het splitsingsreglement (terzake een erfpachtrecht), rechten en verplichtingen tussen de grondeigenaar en de gemeenschap van eigenaars van de erfpacht creëert. Bedacht moet bovendien worden dat het appartementsrecht nog steeds onderdeel van het erfpachtrecht uitmaakt en inhoudelijk dus binnen de grenzen van dit recht moet blijven.

6. Zou het wel mogelijk zijn de rechten en verplichtingen tussen de grondeigenaar en de gemeenschap van eigenaars van de erfpacht op de hiervoor genoemde manier te wijzigen, dan zou dat bovendien in strijd zijn met de systematiek van het goederenrecht. Zakelijke rechten (en de rechten en verplichtingen die daaruit voortvloeien) ontstaan en worden gewijzigd op de wijze als voorgeschreven in de wet. Voor de erfpacht is dat 3:98 jo 3:89 BW. Zou ook gewijzigd kunnen worden door de procedure als voorgeschreven in 5:139 e.v. BW en zou in de splitsingsakte niet zijn voorgeschreven dat bij wijziging de grondeigenaar voorafgaande toestemming moet geven, dan zou dat kunnen leiden tot eenzijdige aanpassing van de erfpachtvoorwaarden. Dit kan nooit de bedoeling zijn.

7. De juiste wijze om in de gegeven casus een privégedeelte een afwijkend erfpachtregime op te leggen dat tussen de grondeigenaar en de eigenaar van dit privégedeelte rechten en plichten doet ontstaan is door een erfpachtrecht (met afwijkend regime) te vestigen op het respectievelijke appartementsrecht[3]. Deze constructie wordt al lang in de praktijk toegepast en is sinds 2005 via art. 5:118a BW in de wet opgenomen. In de gegeven casus vereist de constructie een afstand van de huidige erfpacht, waarna de volle eigendom bij de grondeigenaar komt. De grondeigenaar splitst deze eigendom in (twee) appartementsrechten en geeft onder verschillende regimes de appartementsrechten in erfpacht uit. Eventuele hypotheekhouders zal worden aangeboden om de hypotheek op voorheen het appartementsrecht om te ruilen voor een hypotheekrecht op het erfpachtrecht (op het appartementsrecht). Eventuele fiscale gevolgen kunnen ook deze constructie blokkeren, maar dat valt buiten de reikwijdte van de rechtsvraag.

8. De Hoge Raad erkent dat er samenhang bestaat tussen (de zakenrechtelijk werkende) bedingen in een splitsingsreglement en in de onderliggende erfpacht. De wet erkent dit in art. 5:115 lid 1 juncto 5:113 lid 2 BW ook. Maar verder gaat het niet. Zo zal het dan ook inderdaad niet mogelijk zijn de constructie zoals de vraagsteller presenteert door te voeren in die zin dat daardoor bij een wijziging van het splitsingsreglement een wijziging optreedt in de relatie tussen de 'gemeenschap van eigenaars' van de erfpacht aan de ene zijde en de grondeigenaar aan de andere zijde. Een andere conclusie is de wereld op z'n kop.

Mw. dr. mr. [redacted] *en mr.* [redacted] *

+ 2.0.2
Naschrift

2. Zie ook Van Velten/Bartels zakenrecht nr. 379.
3. Althans, het gedeelte dat bestemd is om als afzonderlijk gedeelte door hem te worden gebruikt.

* Adviseur respectievelijk notaris te Amsterdam. ([redacted]@nautadutilh.com)

76536

00247

Naschrift

1 In de reactie van [redacted] en [redacted] op de beantwoording van een rechtsvraag in WPNR (2014) 7005 gaan zij er ten onrechte van uit dat het in de voorliggende casus gaat om 'het instrument van wijziging splitsing'. Van een wijziging van de splitsing is geen sprake. Het gaat om erfpacht die na eerdere vestiging wordt gewijzigd ter gelegenheid van de splitsing in appartementsrechten. Zowel erfpachter als grondeigenaar zijn partij bij de 'splitsingsakte'. Zij besluiten samen – ter gelegenheid van de splitsing die in de akte tot stand komt (dus niet wordt gewijzigd) – tot conversie van één van de 'appartementsrechten', hetgeen materieel inhoudt dat daarop andere erfpachtvoorwaarden van toepassing zijn. Technisch-juridisch kan dat, logischerwijs, slechts een aanpassing zijn in het onderliggende erfpachtrecht. Ik heb mij deze door mij bij de rechtsvraagbeantwoording tot uitgangspunt genomen uitleg van de rechtsvraag laten bevestigen door de vraagsteller.

2. Anders dan [redacted] en [redacted] veronderstellen, gaat het hier dus wel om één erfpachtrecht waarvoor een gedifferentieerd regime geldt. De vergelijking met het in appartementsrechten splitsen van twee erfpachtrechten is relevant, omdat men kan betogen dat als twee appartementsrechten in één splitsing kunnen worden betrokken, dit toch ook zou moeten gelden voor één erfpachtrecht met gedifferentieerd regime. Dit is dan ook de belangrijkste strekking van mijn rechtsvraagbeantwoording, namelijk dat binnen één appartementsrecht verschillende regimes mogelijk zijn en dat daarmee in een splitsing rekening kan worden gehouden. Het arrest van HR 6 november 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2767, NJ 1999, 131, noopt naar mijn mening geenszins tot de beperkte uitleg die Van Oostrom-Streep en [redacted] voorstaan.

3. Verder maken Van Oostrom-Streep en [redacted] een aantal nuttige opmerkingen die echter – zoals aangegeven – een casus tot uitgangspunt nemen die niet ten grondslag heeft gelegen aan mijn rechtsvraagbeantwoording.

*Prof. mr. L.C.A. Verstappen**

* Hoogleraar privaatrecht, in het bijzonder notarieel recht, academisch directeur Groningen Centre for Law and Governance Rijksuniversiteit Groningen, redacteur van het WPNR.
([redacted]@rug.nl)

DE STICHTING TOT BEVORDERING DER NOTARIËLE WETENSCHAP

Rubriek onder verantwoordelijkheid van de Stichting

www.notarielestichting.nl

(Erf)belastingrente, een aandachtspunt bij een boedelafwikkeling

1. Inleiding

Vanaf 1 januari 2010 wordt belastingrente (toen nog heffingsrente geheten) berekend over de erfbelasting. De destijds ingevoerde regeling is per 1 januari 2013 herzien, waarbij onder andere de naamswijziging werd aangebracht. Hierna zal op de renteregeling als zodanig worden ingegaan en ook enige aandacht worden besteed aan het mogelijke belang daarvan voor de boedelafwikkeling. Gezien de huidige rentevergoeding over spaartegoeden ligt het voor de hand dat de door de Belastingdienst in rekening gebrachte rente een rol bij een boedelafwikkeling speelt. In veel gevallen zal de spaarrente het immers moeten afleggen tegen de belastingrente, die voor de erfbelasting met ingang van 1 april 2014 gelijk is aan de wettelijke rente (art. 6:120 lid 1 BW) maar ten minste 4% bedraagt.[1] Uw erfbelastingplichtige cliënt bespaart wellicht liever door een tijdige aangifte in plaats van sparen op een bankrekening.

2. De wettelijke regeling in het kort

In de Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: AWR) is de belastingrenteregeling voor de erfbelasting vanaf 1 januari 2013 te vinden in art. 30g. Voor andere heffingen was de belastingrente al langer ingeburgerd. Overigens wordt voor de schenkbelasting geen belastingrente in rekening gebracht.
Er wordt belastingrente in rekening gebracht als, kort gezegd, het opleggen van de aanslag te lang op zich laat wachten door handelen of nalaten van de belastingplichtige. Wordt de aanslag vervolgens te laat betaald, dan zal door de ontvanger invorderingsrente worden berekend, welke rente echter buiten het bestek van deze bijdrage blijft.[2]

1. Art. 30hb AWR, zoals dat luidt met ingang van 1 januari 2014, met inachtneming van de overgangsregeling van art. III van wetsvoorstel 33 755.
2. Zie S.A. Verhage MSc, J.A.R. van Eijsden, De nieuwe renteregeling, *WFR* 2011/1364. Zie voor de invorderingsrente, art. 28 Invorderingswet 1990.

76536